

DICK CHADERIUS VAN VEEN 2002

Tilburgs heimwee tussen het kouwe kakvolk

Vader Bernard de Pont klom tijdens de Slag om Arnhem met zijn achtjarig dochtertje naar de zolder boven hun schoenenzaak aan de Bakkerstraat om aan haar te laten zien wat zich afspeelde tussen de kerktorens in het zuiden van de binnenstad. "De Duitsers schoten vanaf de Eusebiuskerk op de Engelsen in de Sint-Walburgis en andersom", herinnert Jet Berkhof zich. Diepe indruk maakte dat beeld op het meisje. Mensen sloegen op de vlucht voor het oorlogsgeweld. "De Torenstraat, de Turfstraat, alles stond in brand en er kwam een enorme hitte vanaf. Iedereen schreeuwde en gilte, ze kwamen de Bakkerstraat inrennen. Veel mensen hebben die nacht bij ons in de winkel geslapen."

Bakkerstraat 7 staat tegenwoordig vol met de antiquarische boeken van Gijsbers en van Loon. "Maar het oude behang zit boven nog steeds tegen de muur", lacht Jet, terwijl ze verklapt dat ze ooit stiekem een stukje heeft meegenomen. "Dat zat er al voordat wij erin kwamen, in 1938." Het winkelwoonhuis aan de Bakkerstraat 7 en 7a stamt waarschijnlijk uit 1902 en is gebouwd in Jugendstil. Kleermakerstafels stonden er toen de familie De Pont er neerstreek. "Daarvoor hadden wij een schoenenzaak in de Steenstraat, bij de bioscoop." Vader rekende op meer klandizie in de drukke Bakkerstraat. "Daar had je de bioscoop Palace en de tram voor de deur." Jet laat een mooie foto zien van haar vader voor een wand met schoenendozen.

Maar die tijd van voorspoed duurde maar kort: tijdens de Slag om Arnhem moest de familie de winkel verlaten. Via de Sonsbeekweg en de Bakenbergseweg kwamen ze in een oude villa op Schaarsbergen terecht.

"Daar zijn we door Duitse soldaten weggejaagd. Ze bedreigden ons met handgranaten." Via Otterlo vond de familie later onderdak bij een broer van vader in Driebergen.

Helemaal over de toeren raakte Bernard de Pont toen hij in 1945 zijn leeggeplunderde winkel aan de Bakkerstraat bezag. "De schoenendozen lagen op een hoop. Mijn vader heeft ons meubilair later nog bij een ander in huis teruggevonden, woedend was hij daarover. Het hele huis was smerig en vies, de inhoud van de weckflessen van mijn moeder groeide tegen de bedden op. Vader raakte in een shocktoestand toen hij dat allemaal zag. Hij kwam in het ziekenhuis terecht."

De moordende concurrentie van andere schoenenzaken speelde de schoenenwinkel nadien parten. Toen ook nog bleek dat de tram niet meer in de half weggebombardeerde Bakkerstraat terugkeerde, was voor De Pont de maat vol. "Vader is gewoon met de winkel opgehouden, in 1954." De natuur rond Arnhem vond hij prachtig, maar aan de Arnhemmers heeft hij nooit goed kunnen wennen. "Hij kwam uit Tilburg, een echte fabrieksstad. Hij was een echte Brabander bovendien." Jet lacht: "Omdat hij heimwee had, moesten wij thuis plat Tilburgs praten." Arnhemmers vond hij maar kouwe kak.

Als columnist Naarus schreef hij er tot 1941 stukjes over in Groot Tilburg. Op een dag, zo meldde hij de lezers van die krant, liep hij dan toch in Arnhem tegen 'één gezellige, pronte dame' aan. 'Een oase in de woestijn' was die vrouw in zijn ogen. 'Zo'n vrouw zou in Tilburg heel gewoon zijn...' Op een dag in de jaren vijftig heeft hij iets geks uitgehaald, om het de

Arnhemmers betaald te zetten. "Op het Willemsplein was een paar jaar daarvoor dat standbeeld van een hert geplaatst. Hij heeft een paar enorme sinaasappels gekocht en die op de hoorns van de bok gespietst. Een schandaal werd dat, de kranten stonden er vol van." De kouwe kak van Arnhem vroeg zich af hoe iemand de hoge kunsten zo kon bezoedelen...